

Til § 721.

I § 721, 1ste stykke, nr. 1, ændres „§§ 102, 2det stykke“ til „§§ 103, 2det stykke“.

Til § 771.

I § 771, 3die stykke, ændres „115“ til „116“.

Til § 1002.

I § 1002, 3die stykke, udgår ordene: „eller i medfør af straffelovens § 109 eller § 117 til hæfte i over 2 år“.

§ 2.

Justitsministeren bemyndiges til at lade lov om rettens pleje, jfr. bekendtgørelse nr. 212 af 1. oktober 1936, optrykke og bekendtgøre med de ændringer og tilføjelser, som er en følge af nærværende lov.

§ 3.

Denne lov træder i kraft den 1. februar 1953.

Samtidig ophæves § 2 i lov nr. 526 af 19. december 1949 som ændret ved lov nr. 237 af 29. maj 1951.

Bemærkninger til lovforslaget

Ved retsplejeloven af 11. april 1916 fastsattes antallet af dommere i højesteret til 12 foruden præsidenten. Samtidig blev det bestemt som almindelig regel, at mindst 9 dommere skal deltage i hver sags afgørelse. I tiden indtil den anden verdenskrig og under denne har Højesteret med denne organisation kunnet afvikle de sager, der blev indbragt for retten, med tilstrækkelig hurtighed.

I årene efter den anden verdenskrig fremkom der imidlertid en betydelig opbobning af sager ved Højesteret, dels på grund af, at et betydeligt antal ekstraordinære straffesager blev indbragt for Højesteret, dels på grund af en væsentlig stigning i antallet af borgerlige sager.

Da det er af afgørende betydning, at retsager fremmes hurtigt ved domstolene, blev det taget under overvejelse at ændre Højesterets organisation for at opnå, at sagerne kunne fremmes hurtigere, og spørgsmålet om deling af Højesteret i to afdelinger blev inddraget under overvejelserne. Imidlertid fandt man det rettest at vente med at tage stilling til spørgsmålet, indtil det forelå afklaret, om stigningen i højesteretssagernes antal var permanent, og indtil da at klare sig med en ordning af mere midlertidig karakter.

En sådan ordning blev truffet ved lov nr. 526 af 19. december 1949 om ændring i lov om rettens pleje, hvorved antallet af højesteretsdommere blev udvidet med 2, dog således at de to stillinger skulle nedlægges ved 1. og 2. ledighed, der indtrådte i stillinger som højesteretsdommer efter 1. juni 1951.

Denne ordning blev ved lov nr. 237 af 29. maj 1951 om ændring i lov om rettens pleje forlænget, således at de to ekstraordinære stillinger først skulle nedlægges ved ledighed, der indtrådte efter 1. januar 1953.

Ved loven af 1949 blev det desuden bestemt, at antallet af dommere, der skal deltage i afgørelsen af sager, der er udgået til skriftlig behandling, nedsættes fra 7 til 5.

I den forløbne tid har Højesteret i vidt omfang ladet sager udgå til skriftlig behandling, men den udstrakte anvendelse af denne behandlingsform har kun kunnet forsvares som en rent midlertidig foranstaltning. Såvel blandt Højesterets medlemmer som i kredsen af højesteretssagførere hersker der utilfredshed med ordningen, ligesom det i grundloven nedlagte princip om mundtlighed i retsplejen stærkt taler imod dens fortsættelse.

Da den første af de i lovene af 1949 og